

„Fenomenálna autorka v žánri romantiky.“

Christina Lauren

ALI HAZELWOOD

Absencia
lásky

Ljndeni

Absencia lásky

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Ali Hazelwood

Absencia lásky – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Absencia
lásky

ALI HAZELWOOD

Absencia
lásky

Z angličtiny preložila Michaela Meňhartová

Ljndeni

Ali Hazelwood: *Not in Love*

Copyright © 2024 by Ali Hazelwood

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

Published in the United States by Berkley, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC

Translation © Michaela Meňhartová, 2025

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vytážovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4446-1

ISBN e-knihy 978-80-566-4475-1 (1. zverejnenie, 2025) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-566-4476-8 (1. zverejnenie, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-4477-5 (1. zverejnenie, 2025) (mobi)

Pre Jen. Niekedy premýšlam nad tým,
čo by som bez teba robila, a strašne ma to desí.

PS: Inak, biela čokoláda je dobrá.

PPS: Keď si toto prečítaš, daj Stelle sušienku od tety Ali.

Milí čitatelia,

chcela som vám len v krátkosti oznámiť, že Absencia lásky je štýlovo trochu odlišná od mojich predchádzajúcich publikácií. Rue a Eli riešili – a stále riešia – následky problémov, ako je smútok, nedostatok jedla a zanedbávanie v detstve. Túžia nadviazať vzťah, ale nie sú si istí, ako to urobiť inak ako prostredníctvom fyzického kontaktu. Výsledkom je, myslím, skôr erotická romanca než romantická komédia.

Príbeh Rue a Eliho má, samozrejme, šťastný koniec! Ale obsahuje aj niekoľko vážnych tém a ja som vás chcela upozorniť, aby ste vedeli, čo môžete očakávať.

S láskou

Ali

1

DOST JEDNODUCHÉ

RUE

Dámy, toto je vážna, nerečnická otázka: Ako dokážete „prežiť v reálnom svete?“

Zízala som na Nyotin opovržlivý výraz a precitovala ten jedinečný pocit hanby, ktorý vás zaplaví, keď mladšia sestra vašej najlepšej priateľky (ktorej ste opakovane bránili vo vstupe do domčeka na strome v záhrade, ktorá si na Vianoce v 2009 verejne pochutnávala na šušňoch a pár mesiacov nato ste ju prichytili, ako sa v skrini bozkávala s mandarínkou) spochybňuje vašu schopnosť úspešne a produktívne existovať.

Na druhej strane, vtedy sme boli s Tishou o celé tri roky staršie ako ona a mali sme zjavne nemiestny komplex nadradenosti. Teraz sme vedeli, že malá Nyota má dvadsaťštyri rokov, je špičkou právnickej fakulty a čerstvo vyštudovanou konkurznou právničkou, ktorá si za čas fakturuje viac, než ma stojí poisťka na auto. Aby toho nebolo málo, sledovala som ju na Instagrame, vďaka čomu som vedela, že na bench-presse zdvihne viac ako svoju váhu, v jednodielnych plavkách

vyzerá neuveriteľne a pravidelne vypeká cibulovo-rozmarínovú focacciu.

Nyota ma nikdy nezačala sledovať, čo bol silný ťah, ktorého brilantnosť mi nedala v noci spať.

„Poznáš nás,“ zvolila som úprimnosť pred hrdosťou. S Tishou sme sa zašili v mojej kutici v Kline a volali s niekým, kto si zrejme ani neuložil naše čísla. Dôstojnosť nás vôbec netrápila. „Ledva to dávame.“

„Mohla by si proste odpovedať na otázku?“ nasrdila sa Tisha. Ja som sa síce cítila ponížene, ale pre ňu to muselo byť ešte horšie. Nyota bola predsa len jej sestra.

„To ako fakt? Voláte mi uprostred pracovného dňa a pýtate sa, čo je to postúpenie pohľadávok? Nemohli ste si to vygoogliť?“

„Už sme googlili,“ odvetila som a vynechala som, že sme do vyhľadávania pridali aj *pre blbcov*. A predsa. „Myslím, že sme pochopili podstatu.“

„Skvelé, tak ste za vodou. Končím, uvidíme sa na Deň vďakvyzdania...“

„Ale,“ prerušila som ju. Bol koniec mája. „Reakcie ostatných zamestnancov naznačujú, že si zrejme plne neuvedomujeme dôsledky postúpenia pohľadávok.“ Môj prah divnosti bol celkom vysoký a podarilo sa mi odignorovať personálneho zástupcu, ktorý si postojacky prezeral stránku ponúk práce, chemika, ktorý do mňa narazil a zdrhol bez jediného slova, dokonca aj prázdny pohľad môjho zvyčajne diktátorského vedúceho Matta, keď som mu oznámila, že správu, na ktorú čaká, dostane najskôr o tri hodiny. A keď som vylievala svoju fľašu s vodou do kvetináča, ktorý žil v odpočinkovej miestnosti dlhšie, ako som tu robila, jeden technik sa rozplakal a navrhol: *Mali by ste si Papradínu zobrať domov, doktorka Siebertová, nemala by čeliť smrti len pre to, čo sa tu stane.*

Absolútne som netušila, čo sa deje. Vedela som len, že som milovala svoju terajšiu robotu v Kline, že najdôležitejší projekt môjho života sa nachádzal v bode zlomu a že som mala priveľké problémy so socializáciou, aby som sa jednoducho začlenila do nového pracovného kolektívu. Dnešné stretnutie nevestilo nič dobré. „O pätnásť minút bude porada,“ vysvetlila som, „a my by sme na ňu rady šli s lepšou predstavou o tom, čo...“

„Ny, prestaň pindať a zhrň nám to ako päťročným,“ narážala Tisha.

„Ste doktorky,“ zdôraznila Nyota, a nemyslela to ako kompliment.

„Dobre, počúvaj pozorne, Ny, lebo ti to vyrazí dych a možno to budeme musieť nahlásiť OSN a začať súdny proces v Haagu, ale tému súkromných kapitálových firiem a úverov počas nášho doktorandského štúdia chemického inžinierstva nespomenuli na žiadnom predmete. Šokujúce zlyhanie, ja viem, a som si istá, že NATO bude chcieť podniknúť vojenské opatrenia...“

„Sklapni, Tish. Nebudeš mi tu frflať, keď odo mňa niečo potrebuješ. Rue, ako ste sa dozvedeli o tej pôžičke?“

„Florence poslala celej spoločnosti e-mail,“ odpovedala som. „Dnes ráno.“

„Florence je vaša generálna riaditeľka?“

„Áno.“ Zdalo sa mi to príliš stručné, tak som dodala: „A zakladateľka.“ Stále to nebolo dostačujúce, ale na ospevovanie teraz nebol správny čas.

„Píše sa tam niečo o tom, ktorý investičný fond ju odkúpil?“
Prebehla som očami mail. „Harkness Group.“

„Hmm. Niečo mi to hovorí.“ Nyota čosi potichu tūkala a za ňou sa týčili obrysy New Yorku. Jej kancelária sa nachádzala vo výškovej budove – tisícky kilometrov vzdialená od Severného Austinu. Rovnako ako Tisha a ja, aj ona sa túžila

dostať z Texasu. Na rozdiel od nás sa však nikdy nevrátila. „No jasné. Hentí,“ ozvala sa nakoniec, žmúriac na obrazovku.

„Poznáš ich?“ vyzvedala Tisha. „Sú akože slávni?“

„Je to súkromná investičná firma, nie K-popová skupina. Ale áno, v technologickom odvetví sú dosť známi.“ Zahryzla si do pery. Jej výraz ma vôbec neupokojoval a cítila som, ako Tisha vedľa mňa stírpla.

„Niečo podobné sa nestalo prvý raz,“ skonštatovala som a odmietla som podľahnúť panike. Pred rokom som ukončila štúdium na Texaskej univerzite v Austine, ale pre Florence Klinovú som pracovala ešte pred dokončením doktorátu. Nič z toho pre mňa nebola novinka. „K otrasom vo vedení a problémom s investormi dochádza neustále. Vždy sa to upokojí.“

„Nie som si istá, či to tak bude aj tentoraz, Rue.“ Nyota zvrážtila čelo. „Harkness je súkromná akciová spoločnosť.“

„Stále neviem, čo to znamená,“ nasrdila sa Tisha.

„Keby si ma neprerušila, tak by som ti vysvetlila, že súkromné akciové spoločnosti sú... skupiny ľudí s množstvom peňazí a voľného času. A namiesto toho, aby sa kúpali v ťažko zarobených peniazoch ako Strýko Držgroš alebo si ich ukladali na sporiacich účtoch ako vy dve...“

„Ha, ty si vážne myslíš, že mám úspory,“ zamrmlala Tisha.

„Používajú ich na nákup iných spoločností,“ dokončila Nyota.

„A teraz kúpili Kline?“ spýtala som sa.

„Nie. Spoločnosť Kline nevstúpila na burzu, nikto si nemôže kúpiť jej akcie. Ale v čase, keď bola založená, potrebovala peniaze na vývoj... raviol? To tam robíte?“

„Vytvárať potravínarské nanotechnológie.“

„Jasné. Budeme sa tváriť, že to niečo znamená. Takže keď Florence založila Kline, vzala si veľkú pôžičku a teraz sa ten, kto jej tie peniaze dal, rozhodol predat' pôžičku Harknessu.“

„To znamená, že odteraz Kline dlží peniaze Harknessu?“

„Presne tak. Vidíš, Rue, vedela som, že nie si úplne nanič. Na druhej strane, moja sestra ma nikdy neprestane...“ Nyota zmĺkla a zamračila sa na počítač.

„Čo?“ znepokojene sa spýtala Tisha. Nyota nezvykla stíchnuť uprostred urážky. „Čo sa stalo?“

„Nič. Len si čítam o Harknesse. Sú veľmi uznávaní. Zameriavajú sa na stredne veľké technologické startupy. Myslím, že v nich majú pár svojich vedcov? Získavajú sľubné spoločnosti, poskytujú kapitál a podporu na ich rozvoj a potom ich predávajú so ziskom. Kúpa pôžičky sa zdá trochu mimo ich bežnej praxe.“

Tisha mi pevne zovrela stehno a ja som jej ruku zakryla dlaňou. Fyzickú útechu som poskytovala len zriedka, ale pre Tishu som nemala problém urobiť výnimku. „Takže stačí, aby Florence splatila pôžičku Harknessu, a budú mimo hry?“ spýtala som sa. Zdalo sa to dosť jednoduché. Netreba hneď listovať na pracovných portáloch.

„Ech, možno tak v tvojom dúhovom svete. Už si šantenie s jednorozcami, Rue. Florence na to v žiadnom prípade nemá.“

Tishino zovretie zosilnelo. „Ny, čo to v praxi znamená? Získajú kontrolu nad firmou?“

„Možno. Záleží na zmluve o pôžičke.“

Pokrútila som hlavou. „Florence by im to nikdy nedovolila.“

„Florence možno nebude mať na výber.“ Nyota nečakane zjemnila tón, a až vtedy mi stiahlo žalúdok. „V závislosti od podmienok dohody môže mať Harkness právo dosadiť nového technického riaditeľa a vážne zasahovať do bežného chodu spoločnosti.“

Ak by som sa spýtala, čo robí technický riaditeľ, vôbec by som si nezvýšila šance na sledovanie na Instagrame, tak som jednoducho povedala: „Okej. Ako na tom sme?“

„Harkness možno nakoniec nebude robiť problémy. Ale možné je aj to, že si budete musieť hľadať nové zamestnanie. Momentálne sa to nedá povedať.“

Tisha ticho zamrmlala „doriti“. *Florence*, pomyslela som si so suchom v ústach. *Kde je Florence?* „Ďakujeme, Nyota,“ povedala som. „Veľmi si nám pomohla.“

„Zavolajte mi po dnešnom zhromaždení, budeme mať o všetkom lepšiu predstavu.“ Bolo od nej milé, že predpokladala, že tomu porozumieme aj my. „Ale nezaškodilo by, keby ste si pre istotu začali doladovať životopisy. Austin je skvelé miesto pre technologické startupy. Poobzerajte sa po nete, spýtajte sa svojich kockatých kamarátov, či o niečom nevedia. Máte aj nejakých iných kamarátov, však?“

„Mám Brucea.“

„Bruce je mačka, Tish.“

„No a?“

Začali sa hašteriť, ale odignorovala som ich a snažila som sa vypočítať pravdepodobnosť, že si s Tishou nájdeme prácu v tej istej spoločnosti. Prácu, ktorá bude dobre zaplatená a dá nám voľnosť vo výskume, ktorú sme mali doteraz. *Florence* mi dokonca dovolila...

Z uvažovania ma vytrhla desivá myšlienka. „Čo naše osobné projekty? Patenty zamestnancov?“

„Hm?“ Nyota naklonila hlavu. „Patenty zamestnancov? Na čo?“

„V mojom prípade na bio-nanokompozit, ktorý...“

„Ušetri ma prednášky.“

„Je to niečo, vďaka čomu zostávajú produkty čerstvejšie. Dlhšie.“

„Aha, chápem.“ Prikývla na znak porozumenia, oči sa jej zrazu rozjasnili a ja som sa čudovala, čo o mne vie. Tisha by sa o mojej minulosti nikdy nezmienila, ale Nyota bola vníma-

vá a veľmi pokojne si to mohla všimnúť sama. Koniec koncov, celé roky som trávila každú voľnú chvíľu v ich dome, len aby som sa nemusela vracat' do svojho. „Je to tvoj projekt? Tvoj patent? A máš zmluvu, ktorá ti zaručuje vlastníctvo tejto technológie?“

„Áno. Ale ak niekto prevezme Kline...“

„Ak to máš písomne, si v suchu.“

Spomenula som si na e-mail od Florence. Dlhé slová, malé písmo, elektronické podpisy. Zaplavila ma úlava. *Ďakujem ti, Florence.*

„Baby, snažte sa to príliš neriešiť, dobre? Chodte na zhromaždenie, na ktoré už pravdepodobne meškáte. Zistite všetko, čo môžete, a podajte hlásenie. A pre lásku všetkých žien v práve, aktualizujte si svoje prekliate životopisy. Tish, nestriháš zvieratá od konca bakalára.“

„Padaj z môjho LinkedInu,“ zamrmlala Tisha, ale prostredník ukázala už prázdnej obrazovke. Tak sa oprela o stoličku a uspokojila sa s ďalším tichým „doriti“.

Upierala som pohľad pred seba a prikývla. „Presne.“

„Ani jedna z nás sa nie je schopná citovo vyrovnat' s hľadaním nového zamestnania.“

„Fakt nie.“

„Teda, budeme v poriadku. Pracujeme v technickom odbore. Je to len...“

Ešte raz som prikývla. V Kline sme boli šťastné. Spolu. S Florence.

Florence. „Včera večer mi Florence napísala,“ povedala som Tishi. „Spýtala sa, či by som k nej nechcela ísť.“

Otočila sa. „Povedala prečo?“

Pokrútila som hlavou, cítila som sa napoly zahanbene, napoly previnilo. *Pekne podporuješ svojich priateľov, Rue.* „Povedala som jej, že mám plány.“

„Čo si... jáj, jasné. Tvoja štvrtročná ruja. Nočná Rue. Pa-nebože, ako to, že sme sa o tom chlapovi ešte nerozprávali?“

„O akom chlapovi?“

„Vážne? Pošleš mi fotku vodičáka nejakého týpka a potom sa spýtaš o akom chlapovi? Dobrý pokus.“

„Musela som to skúsiť.“ Postavila som sa a snažila som sa vyhnúť spomienke na temné modré oči. Na profil gréckeho boha, na ktorý som nevedela prestať zízať. Snažila som sa nemyslieť na krátke hnedé kučery, ktoré mal dokonale rozstrapatené. Keď ma viezol domov, upieral oči priamo pred seba, akoby sa neoblomne snažil nepozerať mojím smerom.

„Ozval sa ti? Za predpokladu, že si urobila niečo nepredstaviteľné a...“ zalapala po dychu a priložila si ruku na hrud', „dala mu svoje číslo.“

„Nekontrolovala som si telefón.“ Teraz žil na samom dne môjho batohu, natlačený pod náhradnou mikinou, fľašou s vodou a kopou kníh, ktoré som mala vrátiť do knižnice o dva dni. Zostane tam aspoň dovtedy, kým prestanem každých desať minút rozmýšľať, či mi napísal.

Rada som si od chlapov udržiavala určitý odstup.

„Mala som ísť k Florence,“ výčitky mi skrúcali žalúdok.

„Nie. Keby som si mala vybrať medzi tým, že si vrzneš, a tým, že budem vopred vedieť o tejto sračke, asi by som si vybrala orgazmus pre teba. Som veľkorsá duša.“ Tisha stíšila hlas. Kráčali sme vedľa seba tmavomodrými, ultramodernými chodbami Kline, ktoré sa hemžili zamestnancami a všetky smerovali k otvorenému priestoru na prvom poschodí. Na Tishu sa všetci usmievali – a mne kývali, zdvorilo, ale oveľa vážnejšie.

Spoločnosť Kline začínala ako malý technologický start-up, potom sa rýchlo rozrástla na niekoľko stoviek zamestnancov a ja som prestala sledovať nových príšielcov. Navyše

ma všetci videli ako tak trochu tajomnú postavu, pretože som na projekte robila sama. Vysoké, vážne, uzavreté dievča – ktoré trávilo všetok čas s druhým vysokým dievčaťom, zábavným, rozkošným a všeobecne obľúbeným. V Kline sme sa s Tishou rozchádzali v miere obľúbenosti tak, ako sme sa rozchádzali už od základnej školy. Našťastie som sa to naučila nevšimáť.

„Bohužiaľ,“ zašomrla som, „orgazmus sa nekonal.“

„Čože? Nevyzeral, že by bol zlý v posteli!“

„To som nezistila.“

Zamračila sa. „Nestretla si sa s ním práve kvôli tomu?“

„Pôvodne.“

„A?“

„Objavil sa Vincent.“

„Nech sa Vincent strčí. Ako sa mu to poda... vlastne nie, ani to nechcem vedieť. Tak nabudúce?“

„Neviem,“ zašepkala som pravdivo a sama som sa cítila trochu skleslo, keď sme sa s Tishou posadili na pohovku v zadnej časti miestnosti. „Myslím, že...“

„Tu sa človek nikdy nenudí,“ ozval sa ľubozvučný hlas a vzápätí sa gauč po mojej ľavici preboril. Jay bol náš obľúbený laborant. Alebo, presnejšie, bol to Tishin obľúbenec, s ktorým sa rýchlo spriatelila. A keďže som sa stále pohybovala v jej blízkosti, do ich priateľstva som sa zamotala aj ja. Tak by sa dal zhrnúť celý môj spoločenský život. „Prisahám Bohu,“ povedal, „ak nás všetkých vyhodí a mne prepadne vízum a budem sa musieť vrátiť do Portugalska a Sana sa so mnou rozíde...“

„Milujem tvoj optimizmus, zlato.“ Z druhej strany sa ku mne s úsmevom naklonila Tisha. „Mimochodom, vyhládali sme si k tejto sračke info. Môžeme ti povedať, čo je to postúpenie pôžičky.“

Jay nadvihol obočie, až sa mu v ňom zaligotal piercing. „Akože ste to doteraz nevedeli?“

Tisha sa stiahla a schovala sa za mnou. „Ale no,“ chlácholivo som ju potľapkala po nohe. „Aspoň sme sa nikdy nevtváрили, že sme niečo, čo nie sme.“

„Inteligentné?“

„Zjavne.“

V dave sa zjavil vodopád červených kučier a mne okamžite spadol kameň zo srdca. *Florence*. Úžasná, vynaliezavá Florence. Stelesňovala Kline. Bojovala oň zubami-nechtami a nemienila dovoliť, aby jej ho niekto vzal. Určite nie nejaký...

„Kto sú tí štyria?“ zašepkala Tisha do náhleho ticha v miestnosti. Pohľadom zablúdila k Florence a postavám vedľa nej.

„Nieкто z Harknessu?“ tipol si Jay.

Čakala som ulízané vlasy, obleky a nezameniteľne nepríjemnú auru finančákov. Lenže ľudia z Harknessu vyzerali, že by v inej dimenzii mohli patriť do Kline. Možno sa ležérnejším oblečením snažili niečo dosiahnuť, ale pôsobili... normálne. Ústretovo. Dlhovlasá žena v džínsoch sa zjavne cítila uvoľnene a vyzerala spokojná s účasťou, rovnako ako muž so širokými plecami, ktorý stál až príliš blízko nej. Vysoký chlap s pestovou bradou si prezeral miestnosť trochu povýšenecky, a práve ja som ho za to vážne nemohla súdiť. Už niekoľkokrát mi povedali, že v okolí nevzbudzujem práve vrúcne pocity. A štvrtý muž, ten, ktorý sa ku skupine pridal ako posledný, ležérnym krokom a so sebavedomým úsmevom na tvári, sa mi zdal...

Stuhla mi krv v žilách.

„Už teraz ich neznášam,“ zamrmal Jay, čím Tishu rozosmial.

„Neznášaš každého.“

„Každého nie.“

„Ale áno. Však, Rue?“

Neprítomne som prikývla, oči som upierala na štvrtého chlapa, akoby mi počaroval. Hlava sa mi zatočila a v miestnosti došiel kyslík, pretože na rozdiel od ostatných troch mi bola jeho tvár povedomá.

Na rozdiel od ostatných som presne vedela, kto to bol.

2

NEVADILO MU, ŽE SI Z NEHO ROBÍ DOBRÝ DEŇ

ELI

PREDCHÁDZAJÚCA NOC

Vyzerala ešte krajšie ako na fotke.

A aj na nej vyzerala fakt úžasne. Stála pred bolestne známou ceduľou Texaskej univerzity v Austine. Nebola to selfie, ale obyčajná staromódna fotografia, orezaná tak, aby nebolo vidno jej spoločníka. Zostala z neho len štíhla tmavá ruka lenivo prehodená cez plece. A, samozrejme, ona. Usmievala sa, ale len trochu. Prítomne, ale vzdialene.

Bola krásna.

Nie že by na tom veľmi záležalo. Eli sa už vyspal s dostatočným počtom ľudí, aby vedel, že vzhľad človeka má na kvalitu príležitostného sexu o niečo menší vplyv ako to, čo daný človek hľadá. Napriek tomu, keď prišiel do hotelovej haly a zbadal ju pri bare, ako sedí s vystretým chrbtom na vysokej stoličke, zarazil sa. Zaváhal, hoci stretnutie s Harkom a ostatnými sa oneskorilo a ešte sa zastavil doma skontrolovať Drobca, takže meškal niekoľko minút.

Pila Sanpellegrino. Uľavilo sa mu, vzhľadom na ich plány by sa nad čímkoľvek iným pozastavil. Mala na sebe jednoduché džínsy a sveter a sedela krásne vyrovnané. Pôsobila uvoľnene, ale zároveň v sebe mala čosi vznešené. Bola vystretá, ale nie v pozore. Nevyzerala nervózne a pôsobila dojmom osoby, ktorá na podobné stretnutia chodí dosť často na to, aby presne vedela, čo má očakávať.

Eli si pamätal jej vecné otázky a priame odpovede. Deň predtým mu napísala správu, a keď sa jej spýtal, kde by sa chcela stretnúť, odpovedala:

Nie u mňa na byte.

Ani u mňa to nepôjde. Môžem rezervovať hotel a zatiahnem ho.

Pokojne zaplatím polovicu.

Netreba.

Tak teda súhlasím. Pre info, budem zdieľať svoju polohu s kamoškou, ktorá má moje prihlasovacie údaje do appky.

Jasné. Chceš moje telefónne číslo?

Môžeme si písať tu.

Výborne. Hlavne, aby sa cítila čo najbezpečnejšie. Zoznamovacie appky mohli byť nebezpečné. Na druhej strane, aplikácia, ktorú používali, nebola určená na randenie v žiadnom správnom zmysle toho slova.

Eli sa na ňu naposledy pozrel a prebudilo sa v ňom akési očakávanie, ktoré už dávno necítil. *Dobre*, povedal si. *Toto bude dobré*. Opäť sa rozhýbal, ale pár metrov pred ňou sa zastavil.

Prihovoril sa jej iný muž.

Eli si najprv myslel, že ju ten chudák balil, ale rýchlo sa ukázalo, že ho už pozná. Vyvalila oči a potom ich nahnevane privrela. Celá stuhla. Posunula sa dozadu, aby sa od neho vzdialila.

Nejaký bývalý, pomyslel si Eli, keď muž naliehavo prehovoril. Začali sa tlmene rozprávať, a hoci nudná hudba v miestnosti bola príliš hlasná na to, aby Eli zachytil ich slová, jej napäté plecia neboli dobrým znamením. Pokrútila hlavou, potom si rukou prešla po tmavých lesklých kučerách, a keď ich odhrnula nabok, zachytil líniu jej zátylku: bola úplne nappnutá. Keď muž spustil rýchlejšie, stuhla ešte viac. Približoval sa a čoraz výraznejšie gestikuloval.

Potom ju chlap chytil za rameno a Eli zasiahol.

Za pár sekúnd bol pri bare, ale ona sa už snažila vyslobodiť sama. Zastal za jej stoličkou a prikázal: „Pusti ju.“

Muž vzhliadol s neprítomným pohľadom. Zrejme bol opitý. „Toto sa tá netýka, brácho.“

Eli pristúpil bližšie a bicepsom sa opatrne dotkol jej chrbta. „Pusti. Ju.“

Muž sa naňho opäť pozrel, tentoraz poriadne. Na chvíľu sa mu vrátil zdravý rozum a správne odhadol, že proti Eli-mu nemá šancu. Neochotne, pomaly ju pustil a zdvihol dlane v zmierlivom geste, pričom jej prevrátil pohár. „Asi došlo k nedorozumeniu...“

„Určite?“ Pozrel na ženu, ktorá práve zachraňovala svoj mobil z kaluže rozliatej minerálky. Jej mlčanie hovorilo za seba. „Nie. Vypadni,“ prikázal priateľským a zároveň hrozivým

tónom. Celý Eliho profesionálny život sa zakladal na jeho schopnosti nájsť niečo, čo by ľudí motivovalo k úspešnému výkonu práce, a podľa jeho odborného názoru potreboval tento hajzel trochu vystrašiť.

Zabralo to: hajzel naňho zazrel, zaťal zuby, obzrel sa okolo seba, akoby hľadal svedkov, ktorí by sa k nemu pridali a odsúdili nespravodlivosť, ktorej bol vystavený. Keď sa nikto nezval, nahnevane odpochoďoval k východu a Eli sa otočil k žene.

Zasiahol ho elektrický výboj. Eli si nebol istý, či už niekedy videl také tmavomodré, veľké, žiarivé oči. Zahľadel sa do nich a na chvíľu zabudol, čo sa spýtal.

Aha. Jasné. Niečo veľmi komplikované, čosi ako: „Si v poriadku?“

Odpovedala mu otázkou. „Často sa správaš ako rytier na bielom koni, aby si si vykompenzoval svoje problémy?“ Rozprávala tichým hlasom, ale z očí jej sršal oheň. Eli si všimol, že hornú peru mala trochu plnšiu ako dolnú. Obe boli tmavoružové. „Možno by si si mal radšej kúpiť pechotný tank.“

Nadvihol obočie. „A ty by si si mohla lepšie vybrať chlapov, s ktorými tráviš čas.“

„Rozhodne, keďže som sem prišla tráviť čas s tebou.“

Aha. Takže ho spoznala. A nepáčil sa jej.

Eli jej nezazlieval, že ho považovala za hrubého, tvrdohlavého debila, ale rozhodne nechcel, aby sa jeho vinou cítila nepríjemne. Očividne ho nechcela mať nablízku a to ho trochu sklamlalo. Ten pocit sa ešte prehĺbil, keď sa jej naposledy pozrel na pery, ale nakoniec pokrčil plecami.

Škoda, ale nie až taká škoda. Ešte jej kývol hlavou, otočil sa a...

Chytila ho za zápästie.

Pozrel na ňu ponad plece.

„Prepáč.“ Pevne privrela oči. Potom sa zhlboka nadýchla a usmiala sa tým najjemnejším úsmevom, aký kedy videl, čo v ňom vyvolalo novú, horúcu vlnu záujmu.

Eli nebol esteticky založený. Netušil, či je táto žena objektívne, vedecky overene krásna, alebo sa jej tvár jednoducho poskladala tak, že mu dokonale vyhovovala. Tak či onak, výsledok bol rovnaký.

Sakramentsky ho to vzrušovalo.

„Eli, však?“ spýtala sa.

Prikývol. Otočil sa k nej.

„Mrzí ma to. Stále som bola v pozore. Zvyčajne nie som taká defenzívna kvôli...“ Neurčito mávla rukou. Nechty mala červené. Jej ruky boli ladné, ale chveli sa. „Pomoci od druhých. Ďakujem ti za to, čo si urobil.“ Pustila jeho zápästie a ruku si položila na kolená, a on fascinovane sledoval každý jeden pohyb.

„Nepovedala si mi, ako sa voláš,“ povedal namiesto *ne máš za čo*. V appke používala iba jedno písmeno: R.

„Nie, nepovedala.“ Nevyjadрила sa bližšie a jej nekompromisný tón bol sám osebe vzrušujúci.

Rachel? Rose. Ruby sa otočila a sledovala vchod, kde sa ešte stále zdržiaval ten muž a vrhal na nich nevraživé pohľady. Keď nasucho prehltla, Eli nenútene navrhol: „Mohol by som ho ísť odstrašiť.“ Bitkárské dni mal už za sebou – skončili sa po strednej škole, keď hrával hokej, býval po škole a nosil v sebe veľa hnevu. Napriek tomu vedel, ako si poradiť s kreténmi.

„To je v pohode,“ pokrútila hlavou.

„Alebo zavolať políciu.“

Znovu pokrútila hlavou. Potom, po chvíli váhania, dodala: „Ale možno by si mohol...“

„Zostanem,“ slúbil a z nej viditeľne opadlo napätie. Vzhľadom na to, ako sa ten hajzlík správal, ju Eli aj tak plánoval

sledovať – čo bol pravdepodobne úplne iný stupeň úchylnosti, ale tak proste dopadol. Mal starosti o toto náhodné dievča, ktorého meno ani nepoznal. Oprel sa o pult a prekrížil si ruky na hrudi. K baru prišla veľká skupinka a posadila sa vedľa nich, takže sa musel posunúť bližšie k nej.

R.

Rebecca.

Rowan.

„Viem, že by sme mali...“ Neurčito mávla rukou smerom hore a pri švihnutí jej ukazováka sa mu hlavou mihlo milión vecí.

Pragmatický tón jej prvej správy: Si stále v okolí Austinu? Máš záujem sa stretnúť?

Nezáväzne – žiadne vzťahy alebo opakované stretnutia v jej biu.

Jej odpoveď na otázku o fetišoch v otvorenom dotazníku.

Zoznam vecí, ktoré nie je ochotná robiť. Zoznam tých, ktoré je.

V tejto chvíli pochyboval, že sa medzi nimi dnes večer niečo stane, ale aj tak plánoval rozmýšľať o tom druhom zozname. A to poriadne.

„Už nechcem,“ pokračovala pevným hlasom. Páčilo sa mu, že nepovedala nemôžem, ale nechcem. V jej tóne chýbalo ospravedlnenie. Na tvári mala vážny, pokojný výraz.

„Chceš povedať, že nechceš ísť hore a vyspať sa s mužom, ktorého nepoznáš, pár minút po tom, čo ťa napadol muž, ktorého poznáš?“ Vrhol na ňu pohľad plný hraného prekvapenia a ona zamyslene prikývla.

„Dobre si to zhrnul. Určite je už neskoro pýtať si peniaze naspäť, takže ak si na dnes potrebuješ dohodnúť plány s niekým iným, nech sa páči.“

Cítil, ako sa mu nadvihol kútik úst. „Prežijem,“ odvetil sucho.

„Ako chceš,“ povedala nezaujato. Zjavne jej bolo úplne ukradnuté, či vyťahne mobil a obvolá pol mesta, alebo jej odprisahá vernosť až do smrti, a Eli musel potlačiť úsmev. Naklonila hlavu. „Robíš to často?“ spýtala sa.

„Čo? Sex?“

„Zachraňuješ dámy v núdzi.“

„Nie.“

„Pretože ich veľa nestretávaš, alebo pretože ich nechávaš v núdzi?“ Mala jemný hlas a z úst kohokoľvek iného by tie slová zneli ako flirtovanie. Z jej však nie. „Tak či onak, lichotí mi to,“ dodala.

„To je dobre.“ Pozrel na chlapa, ktorý stále čakal vonku a zazeral. „Žiješ sama?“

Nadvihla obočie a on si všimol nepatrnú jazvu pretínajúcu pravú stranu. Ukazovákom ťukol o pult, až ho svrbelo, ako túžil prejsť po nej prstom. „Snažíš sa zistiť, či som single?“

„Snažím sa zistiť, aká je šanca, že na teba bude doma čakať ten chumaj, kto by ti mohol pomôcť, ak áno, alebo či by tá mohol ochrániť tvoj domáci miláčik.“

„Aha.“ Nevyzerala, že by ju to nedorozumenie rozhodilo. Fascinovalo ho to. „Bývam sama. A on by nemal vedieť kde.“

„Nemal by?“

„Nie som si istá, ako ma sem vystopoval. Môžem sa len domnievať, že zistil, kde bývam, vrátnik ho nepustil dovnútra, tak sledoval taxík, ktorý ma vyzdvihol.“ Ešte pred chvíľou bola otrášená, ale teraz znela odzbrojujúco prakticky. *Presne ako jej správy*, pomyslel si Eli. Písala mu bez emotikonov. Žiadne LOL alebo HAHA. Správne používala interpunkciu a ovládala písanie veľkých písmen. Hádal, že ide o miestnu zvyklosť, ale jej správanie vyzeralo ako stelesnenie jej písania.

Vážne. Trochu neprístupne. Komplikovane.

A Eli nikdy nemal rád jednoduchosť.

„Ako sa dostaneš domov?“ spýtal sa.

„Uberom. Alebo Lyftom. Čo je rýchlejšie.“ Zdvihla telefón, ale keď doň ťukla, odmietol sa rozsvietiť. Eli si spomenul na rozliatu vodu. „No, to som nečakala,“ vzdychla si. „Zastavím si taxík.“

Takmer z neho vyletelo *ani náhodou*, ale zastavil sa s pootvorenými ústami. Táto žena nebola jeho priateľka, sestra či kolegyňa. Bola niekým, s kým plánoval mať sexuálny vzťah, ktorý by trval časť noci, a potom by sa už nikdy nevideli. Nemal právo jej hovoriť, čo má robiť.

Ale mohol by ju skúsiť presvedčiť.

„Stále je tam vonku,“ povedal Eli vyrovnané a bradou ukázal na muža. Prechádzal sa pred otočnými dverami, pokožka sa mu leskla potom. „Čaká, kým vyjdeš z baru.“

„Máš pravdu.“ Poškrabkala sa na dlhom krku. Eli na ňu hľadel oveľa dlhšie, ako mal. „Mohol by si ma vyprevadiť?“

„Samozrejme. Ale čo ak vie, kde bývaš, a počká ťa tam? Čo keď ťa bude sledovať?“ Pozeral, ako zvažuje situáciu. „Máš suseda, ktorému veríš? Kamaráta? Brata?“

Zasmiala sa, ticho, zádumčivo, čomu Eli nerozumel. „Nie tak celkom.“

„Dobre,“ prikývol a pri pomyslení na to, čomu sa pravdepodobne nevyhne, nebol vôbec mrzutý, práve naopak. „Odveziem ťa teda domov.“

Dlho a uprene naňho hľadela. Eli sa čudoval, prečo pohľad jej veľkých žiarivých očí pôsobil ako úder do žalúdka. „Navrhuješ, aby som nastúpila do auta muža, ktorého nepoznám, aby ma neobťažoval muž, ktorého poznám?“

Pokrčil plecami. „V podstate.“

Zahryzla si do spodnej pery. Eli si zrazu fyzicky uvedomoval prítomnosť inej ľudskej bytosti tak, ako už dávno nie.

„Ďakujem, ale budem musieť odmietnuť. Šanca situačnej irónie je príliš vysoká aj na mňa.“

„Nemyslím si, že sa to dá považovať za situačnú iróniu.“

„Bola by, keby sa z teba vykľul sériový vrah.“

Úsmev mu síce žiadne body nepridá, ale nemohol si pomôcť. „Chystala si sa ísť do hotelovej izby rezervovanej na moje meno a stráviť so mnou hodiny osamote.“

„Hodiny?“

Podľa toho, ako sa v tej chvíli cítil, aj viac. „Hodiny,“ zopakoval. Pri každej hláske mu hľadela do očí. „Zdá sa, že je už neskoro na to, aby si si robila starosti, či ťa zavraždím.“

„Kamarátka vedela, kde budem a ako ma môže skontrolovať,“ oponovala. „Presunúť sa na sekundárnu lokáciu je niečo úplne iné.“

„Fakt je?“ Jej pud sebazáchovy by ho nemal tak tešiť.

„Vincent je chuj. Ale ty by si mohol byť pokojne Unabomber.“

Vincent. Vedela, ako sa ten chuj volá – a Eli ešte stále nepoznal jej meno. Strašne ho to štvalo. „Ten terorista je mŕtvy.“

„To by povedal Unabomber, aby ma vyviedol z omylu,“ sucho odvrkla. Nevedel odhadnúť, či flirtuje, robí si z neho žarty alebo to myslí smrteľne vážne.

Bolo to vzrušujúce.

„Vyrábal bomby a riešil matematické rovnice. Neunášal mladé ženy.“

„Na niekoho, kto ním údajne nie je, vieš o Unabombe-
rovi veľa.“

Eli sa pozrel do stropu, aby skryl svoje pobavenie, a pomaly vydýchol. Potom sa narovnal. Zo zadného vrecka džínsov vytiahol peňaženku a z peňaženky vodičský preukaz. Hodil ho na pult, priamo vedľa jej ruky.

„Čo to je?“

Bez slova sa oprel o pult a ona hravo zdvihla doklad. Očami prechádzala medzi ním a fotkou na kartičke, akoby hľadala rozdiely medzi dvomi obrázkami. „Eli Killgore,“ prečítala. „Krvavý masaker. To nie je upokojujúce meno, Eli.“

Zamračil sa. „Je škótske.“

„Znie to ako meno niekoho, kto strihá dievčatám chlčky a zašívá ich do bábik. Nevyzeráš na tridsaťštyri. A si naozaj taký vysoký?“ Ťažko si povzdychol a ona mu vrátila kartičku s neutrálnym výrazom. „Takže sme zistili, že tvoje priezvisko úzko súvisí s výrazom ‚krvavé škrvny‘. Ale stále neviem, či to nie je falošný preukaz, ktorý si si vyrobil, aby si nalákal ženy do svojho moľami vyzdobeného brlohu.“

„Určite si myslíš, že si strašne vtipná.“

„Náhodou viem, že nie som. Narodila som sa bez zmyslu pre humor.“

Pobavene si odfrkol. Rozhodne si z neho robila dobrý deň. A Eli bol zjavne veľmi ochotný ju nechať v tom pokračovať, pretože jej podsunul celú svoju peňaženku. „Poslúž si.“ Dychtivo sledoval, ako ju ladnými prstami otvorila, a premýšľal, prečo jej elegantné pohyby v jeho mozgu odomykali nejaký dobre skrytý fetiš. Priložila si ju k nosu, aby ovoňala kožu (zvláštny, no nevysvetliteľne príťažlivý ťah), vytiahla náhodnú kreditnú kartu, potom ďalšiu.

„Eli Masovývrah,“ povedala.

„Tak sa nevolám.“

„Máš preukaz do knižnice.“ Jej zmätený tón ho pobavil.

„Ja sa ti snažím pomôcť v ťažkej situácii a ty sa mi odvdáčiš tým, že sa čuduješ, že viem čítať.“

Usmiala sa, nepatrne a tajomne, z čoho mu po chrbte prekvapivo prebehli zimomriavky. „Myslela som si, že budeš mať skôr permanentku do fitka.“

„To vôbec neznie ponižujúco.“ Neúspešne sa snažil potlačiť úsmev. Ale bolo to v poriadku, pretože ona sa ďalej systematicky prehrabávala jeho životom v peňaženke, zastavovala sa, aby si prezrela zaujímavejšie kúsky, a raz hlasno zahmkala. Eli ten zvuk cítil fyzicky, akoby mu zabrnkala na nervy. Akoby jej štíhle prsty pomaly a neúprosne odlupovali jeho vrstvy.

„No, máš zdravotné poistenie, ktoré, dúfajme, pokrýva potrebnú dávku terapie na prevenciu vrážd,“ skonštatovala nezaujato, než zavrela peňaženku a so slávnostným prikývnutím mu ju podala späť. Naposledy sa pozrela na dvere, kde Vincent nervózne fajčil cigaretu. Stále vyčkával.

„Toto je naozaj konzistentná peňaženka. Napriek tomu, že sa voláš doslova Obchodník s bielym mäsom.“

„Nie doslovne. Ani obrazne.“

„To je jedno.“ Jej pery sa skrivilili do nepatrného úsmevu. Eli ho pocítil v špiku kostí, akoby sa dotýkal jeho najintímnejších miest. „Pán Killgore, môžete ma odviezť domov.“

3

BOLA BY TO ZÁBAVA

ELI

Srdce mu poskočilo a potom sa prudko rozbúšilo. Mal zvláštne, hlúpe nutkanie zabehnúť si víťazné kolo okolo baru. Potlačil tento impulz a tak sucho, ako len dokázal, povedal: „Aká česť.“

„Potešenie je na mojej strane.“ Znovu bez úsmevu prikývla. Táto žena pôsobila neskutočne nenútene. Akoby nemala záujem byť ničím iným ako sama sebou.

„Môžeš mi prezradiť svoje meno?“

„Nie.“

„Myslel som si.“ Eli si povzdychol a podal jej svoj odomknutý telefón. „Odfot si môj vodičák, pošli ho kamoške a podme. A zdieľaj s ňou moju polohu.“

„To mal byť príkaz?“

Áno, a celkom nemiestny, ale nezдалo sa, že by ju to príliš rozrušilo. Nech už bola jej kamoška ktokoľvek, boli si dost blízke na to, aby jej číslo poznala naspamäť. Poslala fotku jeho

vodičáku, napísala krátke vysvetlenie, na ktoré sa Eli donútil nepozerať, a ladne zoskočila zo stoličky.

Do riti, bola vysoká. Dokonca aj v sandáloch bola len o niekoľko centimetrov nižšia od neho a navyše, už to nemohol popierať, bola priam úchvatná. Prinútil sa odvrátiť pohľad.

„Si dosť triezvy na to, aby si mohol šoférovať, však?“ spýtala sa.

„Áno. Triezvosť lepšie zodpovedá mojim plánom.“

„Dobre.“ Jej slová mali nádych kráľovskej povýšenosti a jeho úškrn sa ešte väčšmi rozšíril.

„Vieš, že nerobíš láskavosť ty mne, však?“ spýtal sa, hoci opak bol pravdou. Keď bol Vincent nablízku, nemohol jej dovoliť vrátiť sa domov osamote bez toho, aby prišiel o všetok pokoj na duši, ktorý mu ešte zostal – nemal ho na rozdávanie.

Pokojne naňho zažmurkala a on si bol na chvíľu istý, že mu číta myšlienky. Zhýralé myšlienky, ktoré nedokázal potlačiť. To, ako sa jej sladká vôňa akoby usadila v jeho mozgu.

Nie. Nevidela mu do hlavy, pretože sa pri ňom očividne uvoľnila. Dôverovala mu natoľko, že to v ňom vyvolalo pocit moci. Stále bolo ťažké ju rozlúštiť, ale intuícia mu napovedala, že jej neprekáža stráviť s ním viac času o nič viac ako jemu.

„Poďme. Moje auto je v garáži.“

Vyhli sa hlavnému vchodu, kde čakal Vincent, a v príjemnom tichu čakali na výťah. Do kabíny nastúpili spolu s mužom v strednom veku a Elimu sa vyslovene nepáčilo, ako dlho a oplzlo si premeriaval jej...

Stále nevedel, ako sa volá. Čo znamenalo, že nemá právo mračiť sa na nejakého úchyla len preto, lebo sa jej pozeral na prsia. Napriek tomu to urobil a ten muž musel cítiť, ako z Eliho vo vlnách sála agresivita, pretože pokorne sklopil zrak. Eli

sa cítil ako primát, napoly uväznený v akomsi smiešnom boji o dominanciu, akoby ho posledných dvadsať minút vrátilo o päťdesiat tisíc rokov evolúcie a...

Ježiši. Potreboval si vrznúť... alebo pospať. Alebo dovolenku. Čas, to je to, čo potreboval. Posledných šesť mesiacov jeho života naplňalo len vyčerpanie a práca, bez možnosti o čomkoľvek z toho premýšľať. Potom mu žena vedľa neho včera napísala správu na aplikácii, ktorú neotvoril už takmer rok, a mal pocit, že dostal dar od vesmíru.

Mala to byť oslava všetkého, čo on, Hark a Minami dosiahli. Predohra k tomu, čo príde. Už zajtra.

Blúznil. Potreboval si oddýchnuť, doriti.

„Kde bývaš?“ spýtal sa a pohybom ruky ju nasmeroval k autu. Snažil sa jej dotýkať čo najmenej, ale bolo to ťažké, pretože sa k nemu stále približovala. Keď sa plecami dotkla jeho ramena, prebehla ním iskra, páliho ho to aj cez oblečenie. Chladný vzduch podzemného parkoviska bol vítaným rozptýlením.

„Môžem zadať adresu do tvojej GPS...“

„Mohla by si ma, prosím, chvíľu počúvať?“ zavolať kosi, a keď sa otočili, cez prázdne parkovisko k nim bežal Vincent. „Nemôžeš sa rozhodnúť za nás oboch a ja len potrebujem, aby si...“

„Choď domov, Vince,“ prerušila ho.

Vince zastal. Potom znovu vyštartoval smerom k nim, zúrivejším krokom. „Nie, nie kým ma nevypočuješ...“

„Už som ťa vypočula. A poprosila som ťa, aby si mi dal pár dní na rozmyslenie.“

„Zase sa správaš ako krava, ako vždy...“

Eli toho už mal dosť, postavil sa pred ňu. „Hej. Ospravedlň sa jej a vypadni.“

„Choď do prdele,“ zúrilo Vince. „Toto sa ťa netýka.“

Eli si tým nebol taký istý. Dialkovým odomkol auto a hodil jej kľúče. Chytila ich bez zaváhania. „Sadni si na miesto spolujazdca. O chvíľu prídem.“

Nepohla sa, namiesto toho sa pozerala na Eliho s výrazom, ktorý mohol definovať len ako zdrvený. Po dlhej chvíli sa jej pery pohli. *Neublížuj mi*, odčítal z nich.

Eli zaťal zuby a premýšľal, ako nad ňou môže mať tento lúzer takú moc. Ako vôbec získal niekoho ako ona. Ale prikývol, sledoval, ako mizne v jeho aute, a potom sa obrátil k Vincentovi.

Aj on bol vysoký a mal široké plecia, aj keď nie tak ako Eli. Napriek tomu musel v Eliho očiach niečo vidieť, pretože okamžite ustúpil o krok dozadu. Keď sa chrptom dotkol stĺpa, prilepil sa naň.

„Musíš prestať otravovať ženy, ktoré ťa žiadajú, aby si si dal pohov, Vincent,“ povedal Eli. Myslel si, že celkom priateľsky. V tomto smere sa správal ako prekliaty džentlmen.

„Netušíš, čo...“

Prikročil k Vincentovi tak blízko, až ho ovalil pach alkoholu. „To je jedno,“ povedal pokojne. Požiadala ho, aby mu neublížoval, ale Eli mal sto chutí mu nakopať. „Môžeš odísť dobrovoľne, alebo ťa k tomu donútim. Rozhodni sa.“

Vincent sa nerozhodoval dlho. Zašomral si zopár nadávok a rozbehol sa preč, každých pár krokov sa prudko otočil a za každým videl, že Eli naňho ešte stále hľadá. Keď zmizol, Eli našiel ženu sedieť na sedadle spolujazdca v jeho aute, s rukami zloženými v lone.

Možno sa volá Rosie. Aj Rosamund by jej pristalo.

„Kde si to povedala, že bývaš?“

Zdvihla zrak, ale neodpovedala. „Som prekvapená.“ Rozhliadla sa okolo seba a jej vôňa mu udrela do nosa tak inten-

zívne, že sa musel ovládnuť. Pokožka, kvety a aviváž. Voňala viac než dobre, za hranicami toho, čo bolo bezpečné. „Neodhadovala som ťa na hybrida.“

Vyprskol smiechom a našartoval. „Radšej ani nehovor, čo si mi tipovala.“

„Možno Mustanga.“

„Ježiši.“ Prešiel si rukou po tvári.

„Alebo Teslu.“

„Choď niekam. Pôjdeš domov pešo.“

Raz sa zasmiala, hlboko, hrdelne, a ten zvuk v ňom vyvolal pocit závratu, sily a dokonalosti. Bola v bezpečí v jeho aute a vtipkovala. Nie v stave vysokej pohotovosti ako predtým. Dovolila mu, aby sa o ňu postaral.

Len si musel prestať všímať jej blízkosť.

„Na,“ podal jej telefón. „Napíš svoju adresu.“

„Je zamknutý. Potrebujem heslo.“

Otočil sa k nej a zabudol, čo chcel povedať. Uvedomil si, že jej účes je zložitejší, ako si pôvodne myslel. Pár centimetrov okolo ľavého ucha mala vystrihaných nakrátko. Pekné. Bude sa musieť Minami spýtať, ako sa ten účes volá.

„Hanbíš sa za to, že sú to šestky a deviatky?“

Jeho myseľ nabrala štekľivé, nevhodné, sexuálne obrátky. Ani sa tomu nedalo vyhnúť. Už nejaký čas bol na hrane a bolo preňho čoraz ťažšie sa udržať na uzde. „Dva, sedem, jeden, osem, dva, osem.“

„Tvoje heslo je Eulerovo číslo?“

Vymenili si prekvapené pohľady, akoby sa odrazu všetko zmenilo. Akoby sa stretli až teraz.

„Si vedec?“ spýtala sa zrazu zvedavo a bolo to po prvý raz, čo z jej strany postrehol nejaký záujem. Požiadala ho o jeho telo a na oplátku mu dobrovoľne poskytla svoje, prehrabala

sa mu v dokumentoch s efektívnosťou úradníčky na dopravnom inšpektoráte, ale nepremýšľala nad ním mimo kontextu tejto situácie.

Až doteraz.

„Ak poviem áno, budeš to považovať za dôkaz, že som Unabomber?“

Usmiala sa. O niečo širšie ako predtým.

„Nie som vedec,“ priznal, aj keď ju nerád sklamal. Ale bola to úprimná, hoci bolestivá odpoveď. „Len som trochu študoval vedu.“

„Ako vedľajšie zameranie na výške?“

„Niečo také.“ Nemalo zmysel vyťahovať zvyšok.

„Čo teda robíš?“

„Nudné veci s peniazmi.“

„Chápem.“ Nevyzerala sklamaná. Stále sa naňho skúma-vo pozerala. Jej pohľad bol opojný. Jej pozornosť mu pripadala vzácnejšia ako zlato, akcie, predpovede krachu na trhu.

„Ty si vedkyňa?“

Prikývla.

„Aký typ?“

„Inžinierka.“ Vycúval z parkovacieho miesta, potom sa k nej otočil, pretože na ruke pocítil ľahký dotyk jej dlane, šokujúco teplý v porovnaní s klímou.

Doriti. Jednoducho... doriti.

„Ďakujem,“ povedala prosto. Znela vážne ako vždy. Úprimne.

„Za to, že nevlastním Teslu?“

Pokrútila hlavou. „Za tvoju láskavosť.“

Nebol láskavý. Nikto láskavý by sa zajtra nezobudil a neurobil to, čo sa chystal urobiť Eli, a rozhodne by si pritom nevychutnával každý okamih. Ale bolo milé, že si to myslí.

„A asi aj za to, že sa staráš.“

Znela stratene. V jej hlase bolo niečo, čo spôsobil, že keď Eli prehovoril, jeho hlas zdrsnel: „Mala by si zavolať na políciu a povedať im, čo sa dnes večer stalo. Vybaviť si zákaz príblíženia.“

Zatvorila oči a oprela sa o opierku – to bol rozhodne znak hlbokkej dôvery. Eli skúmal jej štíhle hrdlo, predstavoval si, ako doň zaborí tvár, a potom si pripomenul, že sa chystá zaradiť do premávky.

Pozerať. Na. Cestu...

„Je to pre tvoju bezpečnosť,“ dodal.

„Je to komplikované.“

„To ti verím. Ale aj keby ste spolu mali dve deti alebo boli zobratí, neznamená to, že nemôže byť veľmi nebezpečný...“

„Je to môj brat,“ prerušila ho.

Eli sa zamračil. „Doriti.“

„Hej.“ Odvrátila tvár k svetlu pouličných lúčov. „Doriti.“

Keď už vedel, že medzi nimi môže byť istá podobnosť, videl ju. Obaja boli vysokí. Mali takmer čierne vlasy. Oči mali rozdielnej farby, ale tvarom sa podobali. „Doriti,“ zopakoval.

„Nespráva sa tak stále. Ale keď si vypije... no. Veď si to videl.“

„Videl.“

„Nemyslím si, že by mi naozaj ublížil.“

„Nemyslíš? To fakt nestačí.“

„Nie.“ Zahryzla si do líca. „Môj... náš otec, náš odcudzený otec, zomrel pred pár mesiacmi. Zanechal nám malú chatu niekde v Indiane, ani sme nevedeli, že tam žije. Nevieme sa zhodnúť, čo s ňou.“ Otočila hlavu na Eliho. Boli sami a on bol voči jej zjavnému pohodliu bezbranný. „Už som ťa unudila?“

„Nie.“

Slabo sa usmiala. „Nie je ľahké povedať nie niekomu, kto zdieľa päťdesiat percent tvojich génov.“